

Rodiče se na sebe podívají a na jejich tvářích je vidět, že by se nejraději rozesmáli.

„Ani já se nechci dělit o dárky,“ přidává se Jakub. „Jen si představte, jaké by to bylo, kdybyste dostávali jen společné nebo stejné dárky,“ vysvětluje rodičům.

„Náhodou, takové natáčky by tatku určitě potěšily,“ zamrká Michal na Jakuba.

„Anebo kdybyste dostali jako dárek sadu vrtáků, to by mamka zaručeně skákala radostí,“ směje se Jakub a na okraj novin nakreslí otce s natáčkami.

Michal k němu dokreslí mámu. Oba rodiče mají na obrázcích přihloupale spokojené úsměvy a každý z nich čtyři natáčky na hlavě.

„Haha, to je teda humor, kluci. Máte už uklizené pokoje? Dnes přijdou na oslavu i babička s dědečkem, tak ať se za vás nemusíme stydět,“ zdůrazní máma poslední větu, kterou nezapomene dvojčatům říct před příchodem každé návštěvy.

„Vždyť jsme uklízeli minulý víkend,“ brání se Michal, jako by šlo o dvacetikilometrový pochod naboso po rozbitém skle.

„A zuby jste si už vyčistili?“ sice od věci, zato výchovně se zeptá táta.

„No super, zuby, uklízení, to je to jediné, s čím vždy začnete, když chcete mít poslední slovo,“ odsuzuje rodiče Michal a potichu si brblá něco o tom, že nesnáší uklízení.

„Já jsem si už náhodou zuby vyčistil,“ zalže Jakub.